

MEZEY KATALIN

Mikes Kelemen viszi a Vezérlő Fejedelem szívét Grosbois-ba

*Én édes Istenem!
Vitéz Fejedelem,
mért biztad rám szívedet?
Aranyba foglalva
keserű fájdalma,
keserűbb is mi lehet?*

*Drága teteméből,
mint Napot az égből,
chirurgus kimetszette,
teste török földön,
magam hegyen-völgyön
viszem más idegenbe,*

*ló hátán, nyeregben,
a zajgó tengeren,
viszem rengő batáron.
Kétszívű zarándok,
viszem Uram áldott
szívét óvva, vigyázón,*

*s töprengve magamban,
hogy melyik fáj jobban,
mikor fáj mind a kettő?
Viszem bennük a bút,
a veszített háborút,
a sok árva esendőit,*

*vitézek fájdalmát,
kibontott zászlaját
akik egykor követték,
kik felsorakoztak,
vívta, rohamoztak,
szolgálták sok győzelmét,*

*akik, amíg élnek,
meg nem is békélnek
megrontó hatalmakkal,
várják a dicsőség
keltét, visszatértét
Fejedelem Urunkkal.*

*Vitézlő erényét,
országá reményét
viszem arany pohárba,
egyik idegenből,
pogány hidegekből
viszem másik kriptába,*

*ahol néha vetnek
fölötte keresztet,
kik előtte megállnak,
hol magyar vitézek
felhívják vezérnek,
egyszer még rátalálnak.*

*Testamentomába
lenne írva bár ha
szívénél meglelhessem
én is a nyugalmat,
ne kelljen az út
tőle vissza megtennem,
mert hol szíve nyugszik,
szívünk csak ott nyugszik
élve, halva hűségben.*